

THE LABRADOR FROM CINCINNATI

Everybody Laughed.
The Dog Didn't.

FERDINANDO FREGA

LABRADORINN FRÁ CINCINNATI

Allir hlógu. Hundurinn ekki.

The P&G Saga · 18

Það hefur alltaf verið til samfélagsleg regla sem segir það sama: fólk hlær í jarðarförum og grætur í brúðkaupum. Hjá flestum skildi hún eftir bros inni í hugsun; en þeir sem hugsuðu málið, þeir sem töldu sig vera fjöldann, héldu því fram að það væri ekki satt.

Það var eins og að segja öllum heiminum, fyrir fimm mánuðum, að með aðeins 70 dollurum á mánuði myndi ég klífa allan vefinn, alla leið upp á topp í leitum fjölþjóðafyrirtækjanna sjálfra – án peninga, án auglýsinga, án SEO – og flestir hefðu tekið fréttinni sem gríni, með brosi, og aðeins séð kaldhæðnu hliðina. Engum datt í hug að þetta gæti verið sönnun, eða að kaldhæðnin byggði aðeins í verki þess sem hafði afrekað það.

En í dag var sérstakur dagur: afmælisdagur föður míns. Snemma um morguninn, án þess að láta hann vita, fór ég að heimsækja hann á eilífðarheimili hans: í kirkjugarðinum.

Fundurinn var blanda af tárur og brosum, en að lokum hafði ég haldið upp á hann á minn hátt, inni í þessari sögu, til að koma honum á óvart – það sem ég gerði best, og það sem hann dáði.

Þegar ég kom heim fann ég konuna mína grátandi. Ég hélt að hún hefði tekið þátt í tilfinningum dagsins með mér. Það hafði hún ekki. Hún var niðurbrotin vegna hundsins okkar, tíu ára amerísks labradors, sem var nú orðinn gamall strákur og hafði neitað að borða í þrjá daga, og hún fann enga lausn.

Jafnvel heimsókn hundalæknisins – ég hafði aldrei hækkað hann í tign upp í dýralækni – breyttist í hina venjulegu martröð mannalækninga: greidd heimsókn, lyfseðlar, rannsóknir, og hann á glansandi nýja bílnum sínum á meðan ég stóð þarna og dáðist að því hvað hann væri klár.

Svo ég rannsakaði vandamálið og fann orsökina. Konan mín hafði skipt um tegund af hundafóðrinu sem hann hafði alist upp á: risastór 10 kílóa poki, ríkur af vítamínum og auglýstur alls staðar, framleiddur af fyrirtæki sem ég þekkti mjög vel, fyrir hógværa upphæð, 25 dollara.

Elisabetta, konan mín, hafði prófað nýja tegund sem kostaði minna, með amerískri labradortík á pokanum, og hún hélt að það myndi vinna hann á sitt band. Það gerði það ekki. Hann vildi þessa tegund, og aðeins þessa tegund.

Konan mín hélt að ég væri að gera grín að henni, en þegar ég tók handfylli af nýja fóðrinu og setti það í gamla pokann byrjaði hann að borða – og hætti svo strax eftir fyrsta bitann og leit á mig, eins og til að segja að mér tækist aldrei að blekkja hann.

Ég hló eins og brjálæðingur að öllu saman, konan mín grét af því að hún hélt að hundurinn væri að deyja, og dóttir mín, föst á milli okkar, sagði að við værum bæði fífl.

Ég tók hundinn í tauminn og við fórum út að ganga, alla leið að glugga gæludýrafóðursbúðar. Þar, beint í útstillingunni, var tegundin hans. Hann fór ekkert leynt með það: dillandi skottinu, geltandi, sagði hann mér að það væri það sem hann vildi.

Ég stoppaði til að útskýra fyrir honum að við værum að ganga í gegnum þrönga tíma, að tegundin sem hann elskaði svo mikið hefði verið viðfangsefni einnar af klifurferðum mínum, og að kannski myndi ég einn daginn láta skipa hann forstjóra þeirrar deildar – en í bili yrði hann að sætta sig við ástandið.

Hann var hundur, já, og um það getum við öll verið sammála. En hann hafði einn kost: hann var amerískur, og það gaf honum forskot á alla aðra hunda í heiminum.

Við fórum aftur heim og hann byrjaði að borða, og konan mín, að deyja úr forvitni, vildi vita hvað hefði gerst.

Ég sagði henni að ég hefði lofað honum að hann myndi stjórna PET&FOOD-deild fjölþjóðafyrirtækis í Cincinnati, og hann hefði trúað mér – því þegar einhver sem heitir Frega segir eitthvað er eins gott að sperra eyrun og gera alltaf ráð fyrir að það gæti ræst.

Ferdinando